Súd:	Krajský súd Žilina
Spisová značka:	8Co/14/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5122207400
Dátum vydania rozhodnutia:	04. 03. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Jozef Turza
ECLI:	ECLI:SK:KSZA:2025:5122207400.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Turzu a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXXX/XX, C., zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Chlapík, s.r.o., so sídlom Sládkovičova 13, Žilina, IČO: 47 232 072, proti žalovanému: D. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX/XX, E. E., t.č. vo výkone trestu v ÚVTOS Ružomberok, zastúpený advokátkou: JUDr. Lenka Špiriaková, PhD., so sídlom J. Milca 11, Žilina, IČO: 50 879 324, v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 41C/73/2022-144 z 15.06.2023 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 41C/73/2022-210 z 23.10.2023, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím rozsudkom vo výroku I. v časti, v ktorej zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 3.000,- EUR potvrdzuje.

Vo zvyšnej časti výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie mení tak, že žalobu zamieta.

Rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím rozsudkom v časti, v ktorej žalobu vo zvyšku zamietol, odvolaním nenapadnutom ponecháva nedotknutý.

Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov celého konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie podľa ust. § 11, § 13 ods. 1,2,3 OZ, čl. 7, čl. 10 ods. 2 Listiny základných slobôd, čl. 16 ods. 1 Ústavy SR, § 193 CSP zaviazal žalovaného zaplatil žalobcovi 15.000,- EUR do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (I.), a to z dôvodu preukázanej nemajetkovej ujmy spôsobenej neoprávneným zásahom žalovaného do osobnostných práv žalobcu, a to súkromia, súkromného a rodinného života zavraždením jeho brata, za čo bol odsúdený v trestnom konaní rozsudkom sp. zn. 50Tk/1/2022, ktoré skutočnosti boli medzi stranami nesporné. Spornou zostala výška uplatneného nároku 30.000,- EUR vo vzťahu k intenzite pociťovanej ujmy žalobcom z tejto straty. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že zosnulý bol jediným bratom žalobcu, s ktorým mal výborný rozvíjajúci súrodenecký a priateľský vzťah. Spolu po jeho prichýlení bývali v byte žalobcu, trávili spolu čas, rodinné udalosti a sviatky, pomáhali si, radili sa, riešili spolu problémy, či už v súkromí alebo v práci, a keď im na to vyšiel čas, chodili spolu na výlety, do reštaurácií, čo potvrdila aj svedkyňa F. B.. Neoprávnený zásah žalovaného uvedený vzťah a možnosť jeho rozvoja nenávratne a trvalo narušil. Ďalej mal preukázané, že tento zásah vyvolal u žalobcu intenzívny pocit smútku, keď so smrťou brata sa nevedel zmieriť, čo taktiež potvrdila uvedená svedkyňa. Nestotožnil sa s tvrdením žalovaného, že sa jednalo len o vzťah fakticky daný spoločným bývaním, bez emocionálnej naviazanosti, keďže žalobca nevedel o zosnulom všetko, teda nemal vedomosť o jeho lekárovi, o dôvode jeho rozvodu, pretože každý človek si zváži, aké vnútorné pocity, aké dôvody rozhodnutí zverejní navonok. Intenzitu vzťahov

a intenzitu prežívania ujmy nemožno odvíjať od množstva informácií, ktoré o danej osobe vieme, ale od toho, ako nás jej strata zasiahne v ďalšom živote. Strata súrodenca a ešte v dôsledku závažného úmyselného trestného činu je objektívne závažnou stratou o to viac, keď medzi dotknutými fungovalo uvedené rodinné puto a rodinné vzťahy. Intenzitu vzťahov nemožno odvíjať ani od počtu spoločných fotografií, resp. ich zverejnenia na sociálnych sieťach, ako to namietal žalovaný, keďže nie každý má potrebu fotiť sa a zverejňovať svoje súkromie. Na intenzitu pociťovania ujmy nemá vplyv ani ďalšia skutočnosť namietaná žalovaným, že pozostalý si náhradu škody neuplatnil v trestnom konaní, ale až v civilnom konaní, pretože z uvedeného nemožno hodnotiť jeho psychické rozpoloženie, útrapy a pocit straty a smútku, a to, že ak by si nárok uplatnil už v priebehu trestného konania, pociťoval by uvedené intenzívnejšie ako keby sa k tomuto kroku odhodlal až v civilnom sporovom konaní. Vzhľadom na uvedené v danom prípade na ochranu práva žalobcu nepostačilo len morálne zadosťučinenie, ľútosť alebo ospravedlnenie, ale jedná sa o tak závažnú ujmu, ktorá odôvodňuje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pokiaľ išlo o výšku nemajetkovej ujmy mal za to, že hodnota človeka je nevyčísliteľná, avšak za dôvodnú mal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- EUR (vo zvyšnej časti nároku žalobcu nevyhovel a dopĺňajúcim rozsudkom ho zamietol). Takto priznaná nemajetková ujma je vzhľadom na zistený skutkový stav a individuálne okolnosti prípadu primeranou za neopravený zásah žalovaného do osobnostných práv žalobcu a spĺňa požiadavku proporcionality medzi zásahom a žalobcovou ujmou, pričom pre žalovaného nemá likvidačný charakter a zároveň zodpovedá cenovým reláciám súčasnej doby. Súčasne prihliadol na kumulovanie nárokov, keďže k vyplateniu nemajetkovej ujmy došlo aj dcére zosnulého brata vo výške 30.000,- EUR. Súčasne pri výške nemajetkovej ujmy vychádzal aj z ním uvedených dohľadaných súdnych rozhodnutí v obdobných veciach, keďže pri priznávaní jej výšky nie je súdna prax ustálená. Pokiaľ žalovaný poukazoval na analógiu zákona č. 274/2017 Z. z. uviedol, že priznanie výšky nemajetkovej výšky je založené vždy na voľnej úvahe súdu, pri zohľadnení individuálnych okolností prípadu a zákonom o obetiach trestných činov nie je pri svojom rozhodovaní limitovaný. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žiadna zo strán naň nemá nárok, keďže pri pomernom úspechu boli v konaní strany rovnako úspešné/neúspešné (50/50).

2. Proti uvedenému rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, g/, h/ CSP a žiadal ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Mal za to, že základným kritériom pre posúdenie náhrady nemajetkovej ujmy a výšky peňažného zadosťučinenia je intenzita vzťahu žalobcu a jeho brata pred zásahom žalovaného, ktorý vzhľadom na jeho subjektívnosť musí byť vyvoditeľný z preukázaných objektívnych skutočností vychádzajúcich zo všetkých ich čiastkových atribútov, čo má povinnosť preukázať žalobca. Objem informácií žalobcu o osobe brata nasvedčuje intenzite a hĺbke vzťahu, keďže práve ich presné určenie svedčí o tom, či žalobcu považoval za tak blízkeho, že sa mu zdôveroval, keďže brat, ktorý ich mohol osvedčiť už nie je nažive. Žalobca mal veľmi zanedbateľné informácie o bratovi, ktorý mu mal byť tak blízky (nepoznal jeho lekára, nevedel dôvod rozvodu, adresu v G., kde v nájme býval 6 rokov, dôvod skončenia nájmu, konkrétne záľuby, kam chodil v H. na brigády, názvy reštaurácii, kam chodili, aké situácie – okrem problémov na železniciach spolu riešili, rovnako nevedel uviesť rodinné oslavy, okrem dvoch a spoločné výlety, okrem jedného). V spoločnej domácnosti pritom žili iba jeden rok, počas ktorého obdobia prežili spolu jedny vianočné sviatky (predtým žiadne), pričom frekvencia pracovných povinností im nedovoľovala vzťah intenzívnejšie rozvíjať a tráviť spoločný čas. Pritom pred nasťahovaním nebohého k žalobcovi sa jednalo o bežný súrodenecký vzťah. Posúdenie týchto skutočností napovedá o kvalite, intenzite, hĺbke vzťahu, pretože len samotná existencia rodinnej väzby nepostačuje. Nesprávny a nepreukázaný je záver súdu, že žalobca zosnulého brata v životnej situácii po rozvode prichýlil a ubytoval vo svojej domácnosti, považujúc to za bežné a normálne, keďže z jeho vyjadrení a výpovede vyplýva, že k tomu malo dôjsť pre skončenie nájomnej zmluvy v G., pričom dôvod mu neoznámil. Žalobca na preukázanie hlbokých citových väzieb s bratom nepredložil žiadne fotografie napriek tomu, že ich zo spoločných chvíľ vyhotovoval. Napriek tvrdeným vzájomným vzťahom a intenzite zásahu si nárok neuplatnil už v trestnom konaní, ktoré prebiehalo bezprostredne po čine žalovaného, kedy jeho prežívanie bolo najintenzívnejšie, a to na rozdiel od dcéry nebohého. Za nesprávny mal aj záver súdu, že situáciu žalobca riešil aj s lekármi, keďže vo svojej výpovedi uviedol, že špeciálnu odbornú pomoc v súvislosti so smrťou brata nevyhľadal z dôvodu, že roky absolvoval pravidelne (každý mesiac) pohovory so svojou psychiatričkou z dôvodu predchádzajúcej závislosti na alkohole, keď intenzita návštev zostala aj po smrti brata rovnaká, t. j. odbornú lekársku pomoc nevyhľadal len v súvislosti s ňou a v tomto smere neuniesol ani dôkazné bremeno. Dôvodom nasťahovania sa brata po skončení nájmu v G. malo byť jeho nevyplatenie ako ustupujúceho dediča z bytu žalobcu.

Výpoveď svedkyne F. B. bola všeobecná, a preto žalobca neuniesol dôkazné bremeno, s čím sa však súd náležite nevysporiadal. Súčasne nesprávne analogicky neprihliadol pri určení výšky nemajetkovej ujmy na obmedzujúce ustanovenia zák. č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov, v zmysle ustanovení ktorého by žalobcovi mohla byť priznaná náhrada nemajetkovej ujmy maximálne v sume 1.150,- EUR.

3. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť v celom rozsahu sa stotožniac s jeho skutkovými a právnymi závermi. Mal za to, že odvolacie dôvody žalovaný uplatnil len formálne, keďže z odvolania nevyplývajú a napriek v konaní zisteným skutočnostiam namietal základ nároku žalobcu, žiadajúc ho ako neodôvodnený žalobcovi nepriznať.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zotrval na skutočnostiach uvedených v odvolaní.

5. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného taktiež zotrval na skutočnostiach uvádzaných vo svojich predchádzajúcich vyjadreniach.

6. Na nariadenom pojednávaní 4. marca 2025 bol odvolacím súdom oboznámený podstatný obsah spisu, a to rozsudok z č. l. 144-155, odvolanie z č. l. 157-163, vyjadrenie žalobcu k odvolaniu z č. l. 180, dopĺňací rozsudok z č. l. 210-213, vyjadrenie žalovaného k vyjadreniu žalobcu z č. l. 213, 214, vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného z č. l. 222. Žalobca na nariadenom pojednávaní uviedol, že sa pridržiava toho, čo vypovedal pri výsluchu pred okresným súdom. Na otázky predsedu senátu uviedol, že predtým, ako sa brat nasťahoval k nemu do bytu, začiatkom decembra 2020, mal prenajatý byt v G., v ktorom býval 6 rokov, kde ho za toto obdobie navštívil 5 až 6-krát, telefonovali si a písali si, pričom adresu si nepamätal. Brat mu dôvod skončenia nájmu neuviedol, povedal iba, že mu skončila nájomná zmluva a že potrebuje bývanie. Na bývanie a chod domácnosti, t. j. stravu, pranie a ostatné potreby, prispieval tretinu, keďže tam bývali traja, on, brat a bývalá manželka. Počas obdobia, keď spolu bývali, oslavovali jeho, bratove, manželkine alebo dcérine narodeniny, meniny, asi 4-krát a čo sa týka ďalších osláv brat sa zúčastnil na svadbe syna, na krstiny sa mu nepodarilo dôjsť. Vianoce strávili spolu raz. Počas bývania u nich, aj predtým v G., chodili 2 až 3-krát do mesiaca do reštaurácie. Počas bývania brata u nich boli na dlhšej vychádzke na Lietavskom hrade, 2-krát boli v Maxe. Počas bývania brata u nich obaja pracovali na turnusy, preto sa v priebehu troch týždňov stretli možno raz. V čase smrti brata sa už podroboval protialkoholickej liečbe a 1-krát do mesiaca navštevoval psychiatra, ktorému sa s pocitmi z bratovej smrti a z toho ako to prežíva vyrozprával s tým, že ho nenapadalo toto preukazovať, avšak psychiater by mohol byť vypočutý, pričom doteraz jeho výsluch nenavrhol, preto že o tom nevedel. Keďže vzťah s bratom mal dôverný, vedel, že mal rád históriu, rovnaký žáner hudby, čítal knihy o železnici. Brat sa mu zdôveroval väčšinou o tom, čo bolo v práci, teda aké sa stali nehody a ako by sa tomu dalo zabrániť. Nezdôveril sa mu, prečo sa rozviedol. Čo sa týka intenzity vzťahu s priateľkou, vzhľadom na turnusy, ktoré mal v priebehu troch týždňov, keď turnus skončil, šiel tam na 2,3 dni.
Na otázku zástupkyne žalovaného uviedol, že byt na I. B., kde brat s nimi býval, bol predmetom dedičstva po ich rodičoch, tak isto ako aj rodinný dom, ktorý mali v J. K., pričom s bratom sa v priebehu dedičského konania dohodli, aby sa nemuseli vyplácať tak, že nehnuteľnosti v J. K. zostanú bratovi a predmetný byt zostal jemu. Nepamätal si, či na základe dedičského rozhodnutia mal brata z predmetného bytu vyplácať alebo nie, avšak pamätal si, že za tento byt vyplácal 17.000,- korún, pričom toto s odstupom času už preukázať nevie. Návštevy u psychiatra po smrti brata neboli intenzívnejšie, chodil tam ako bolo dané, 1-krát do mesiaca.
Svedkyňa F. B. na pojednávaní uviedla, že zotrváva na tom, čo vypovedala pri výsluchu pred okresným súdom. Na otázky predsedu senátu uviedla, že vzťah medzi súrodencami bol veľmi dobrý. Po smrti rodičov, keď brat býval inde, sa stretávali najmenej 2-krát do mesiaca, väčšinou v C., v byte, kde so žalobcom bývali alebo vonku. Nebolo jej zrejmé, prečo brat dostal od prenajímateľa výpoveď z bytu v G., ale bola rada, že sa prisťahoval. Tvorili spoločnú domácnosť, pretože prispieval na bývanie, nakupovanie, varenie a čo sa týka čistoty v domácnosti. Počas spoločného bývania sa bratia spolu rozprávali, riešili spolu problémy, čo vedela z dôvodu, že keď bolo teplo, tak boli napr. na balkóne, kde si to vypočula. Na rozdiel od svojej predchádzajúcej výpovede uviedla, že bola aj pri tom, ako sa bratia navzájom sebe zdôverovali, ako nebohý hovoril žalobcovi o svojej priateľke. Ďalej uviedla, že boli na túre na Lietavskom hrade a asi 3-krát na opekačke v Bánovej. Chodili spolu aj do reštaurácie, čo mohlo byť raz do týždňa. Následne, vzhľadom na turnusy, v ktorých pracovali uviedla, že to mohlo byť aspoň raz do mesiaca.

Žalovaný napriek riadnemu predvolaniu sa na pojednávaní nezúčastnil, súhlasil s tým, aby vec bola prejednaná a rozhodnutá v jeho neprítomnosti.
Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že nárok žalobcu je v celom rozsahu čo do dôvodu a výšky opodstatnený, pretože došlo k zavraždeniu jeho brata závažným týravým spôsobom. Vzťahy medzi žalobcom a jeho bratom boli blízke, keďže žili v spoločnej domácnosti, každodenne sa stretávali, mali spoločné záujmy, spoločne sa stravovali, atď. Každý človek nedáva navonok svoje prejavy sklamania, pocit bezmocnosti, zúfalstva, keďže každý sa správa individuálne, to však neznamená, že zásah do osobnej sféry dotknutého žalobcu je zoslabený alebo nie je preukázaný, pretože s odstupom času nie je možné detailne si spomínať na všetky skutkové okolnosti, počet vychádzok, počet akcií a pod.
Právny zástupca žalovaného na pojednávaní poukázal na dve skupiny skutočností. Prvou sú procesné, keďže žaloba neobsahovala požadované náležitosti a súd neurobil žiadny záver vo vzťahu k nepopretým skutkovým tvrdeniam žalovaného a neaplikoval k výške náhrady nemajetkovej ujmy zákon o odškodňovaní obetí trestných činov. Významnejšia druhá skupina, a to aj vo svetle vykonaného dokazovania na pojednávaní je, že pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy je podstatná nielen existencia príbuzenského vzťahu, ale predovšetkým intenzita tohto vzťahu, ktorá je preukázaná práve tým, ako sa často bratia stretávali, aké zariadenia navštevovali, ako trávili svoj čas, ako sa vzájomne zdôverovali. Avšak ani z výsluchu žalobcu a dokonca ani z výsluchu svedkyne nevyplynulo, že by išlo o vzťah akokoľvek hlbší, prekračujúci bežnú úroveň príbuzenských vzťahov.
Odvolací súd ďalej na pojednávaní zopakoval dokazovanie oboznámením sa s trestným rozsudkom 50Tk/1/2022 z č. l. 6,7, s výzvou na zaplatenie majetkovej ujmy z č. l. 8, s informácie pre obete trestných činov a podmienkach odškodňovania obetí trestných činov z č. l. 93 – 96, zápisnicou o verejnom zasadnutí z č. l. 97-99, záznamom o preštudovaní vyšetrovacieho spisu z č. l. 100-114, zápisnicou o výsluchu svedka – poškodeného z č. l. 101-106, zápisnicou o konaní o dohode o vine a treste, dohodou o vine a treste, návrhom na jej schválenie z č. l. 107-113, zápisnicou o výsluchu svedka L. B. z č. l. 115 – 119.

7. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) a po zopakovaní dokazovania na nariadenom pojednávaní (§ 384 ods. 1, § 385 ods. 1 CSP) rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím rozsudkom vo výroku I. v časti, v ktorej zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 3.000,- EUR ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Vo zvyšnej časti výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, že žalobu zamietol, keďže neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP) ani na jeho zrušenie (§ 389 ods. 1 CSP). Rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňajúcim rozsudkom v časti, v ktorej žalobu vo zvyšku zamietol, odvolaním nenapadnutom, ponechal nedotknutý.

8. Podľa ust. § 11 OZ fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.
Podľa § 13 ods. 1 OZ fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.
Podľa ods. 2 citovaného §-u, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa ods. 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby, alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.
Podľa ods. 3 citovaného §-u výšku náhrady podľa ods. 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.
Podľa čl. 8 CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.
Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.
Podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.
Podľa § 154 CSP prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.
Podľa § 186 ods. 2 veta prvá CSP súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti.

Podľa § 366 písm. d/ CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

9. Vychádzajúc z uvedených zákonných ustanovení a po vykonanom dokazovaní odvolací súd dospel k nasledovným skutkovým a právnym záverom:
Z citovaných ustanovení vyplýva, že civilné sporové konanie je založené na princípe kontradiktórnosti a koncentrácie konania, čo znamená, že na preukázanie svojich tvrdení musia strany označiť dôkazy, a to do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie na súde prvej inštancie končí, inak to vedie u strany, ktorá tak neučinila k úplnému resp. čiastočnému (podľa miery preukázania) neúspechu v spore. Tak ako bolo správne konštatované aj súdom prvej inštancie, medzi stranami sporu bolo nesporné, a teda preukázané, že na strane žalobcu došlo k nemajetkovej ujme spôsobenej neoprávneným zásahom žalovaného do jeho osobnostných práv, a to súkromného a rodinného života, zavraždením jeho brata žalovaným, za čo bol odsúdený v trestnom konaní sp. zn. 50Tk/1/2022.
Po zopakovanom dokazovaní mal krajský súd z vyjadrenia samotného žalobcu ďalej preukázané, že vzhľadom na turnusy v práci sa mohol žalobca s nebohým bratom stretnúť raz v priebehu 3 týždňov, kedy mohli spolu vykonávať žalobcom tvrdené voľnočasové aktivity, spoločné rodinné oslavy a tráviť spolu sviatky počas spoločného bývania, čo vychádzajúc aj z výpovede svedkyne nebolo podstatne odlišné od doby, keď nebohý ešte býval v prenajatom byte v G.. Z výpovede samotného žalobcu navyše ďalej vyplýva, že brat trávil tento čas aj s priateľkou. S bratom sa pritom rozprávali len o riešení nehôd na železnici, pričom brat sa žalobcovi s intímnymi vecami nezdôveroval, čo žalobca napriek zmenenej výpovedi svedkyne sám opätovne potvrdil pri výsluchu nariadenom odvolacím súdom. Pokiaľ žalobca tvrdil, že brata prichýlil po tom, čo mu skončil nájom, neuvedúc mu dôvod, nebolo vyvrátené tvrdenie žalovaného, že sa tak mohlo stať pre nevyplatenie dedičského podielu z bytu, keďže to žalovaný preukázať nevedel. Žalobca zastúpený advokátom pritom na vplyv a intenzitu zásahu žalovaného do jeho psychiky a zdravotného stavu napriek dôkaznej povinnosti nežiadal vypočuť ošetrujúceho psychiatra ako osobu na to odborne spôsobilú, ktorého navyše ani nepokladal za potrebné vyhľadať po zásahu mimo pravidelných mesačných návštev. Z uvedeného vyplýva, že preukázaná intenzita vzťahu žalobcu a nebohého brata nepresahovala bežný súrodenecký vzťah dospelých bratov, majúcich vlastné vzťahové väzby, ktorému zodpovedá náhrada nemajetkovej ujmy 3.000,- EUR, v ktorej časti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s doplňujúcim rozsudkom vo výroku I. ako vecne správny potvrdil, keďže zadosťučinenie formou ospravedlnenia nemôže byť vzhľadom na okolnosti, za ktorých k zásahu žalovaného do súkromného a rodinného života žalobcu vraždou jeho brata, postačujúce. Z uvedených dôvodov odvolací súd vo zvyšnej časti výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol (do sumy 15.000,- EUR). Pokiaľ právna zástupkyňa žalovaného poukazovala na analogické použitie zákona c. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov, odvolací súd uvádza, že výška náhrady nemajetkovej ujmy sa určuje s prihliadnutím na závažnosť ujmy a individuálne okolnosti prípadu voľnou úvahou súdu, z ktorého dôvodu nie je súd týmto zákonom limitovaný.

10. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi ako úspešnej strane ho priznal v rozsahu 100 %, pretože výška nároku závisela od úvahy súdu, v ktorých prípadoch nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, keďže ho nemožno zaťažiť zodpovednosťou za predvídanie výsledku sporu na základe uvedenej úvahy súdu.

11. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).